Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Indsamlingen.

(Fra „the Times and Seasons.“)

(Fortsat fra Pag. 358.)

Jared og hans Broder, saavel som de Familier, der fulgte med dem, og deres Efterkommere, vare høiligen velsignede af Herren i lang Tid paa det amerikanske Continent. De formeredes stærkt, havde Omgang med deres Skaber, annammede Aabenbaringer, havde stor Tro og Viisdom og bleve i timelig Henseende et mægtigt Folk. Men da de overtraadte Himmelens Love, hjemfaldt de til Jehovahs Forbandelse og bleve udryddede af Jorden, ifølge Herrens Ord.

Abraham var et udvalgt Redskab, til hvem Gud overdrog sine Love og Ordinantser, og til hans Sæd efter Ham, og for at kunne udføre sine Hensigter gav han ham Canaans Land til Arv, hvor han kunde være afsondret fra alle andre Nationer, hvilket var den eneste Maade, hvorpaa Gud kunde lære ham sine Love og opreise sit Præstedømme. Det er sandt, Abraham erholdt det ved Tro; men dersom han ingen Tro havde havt, vilde han ikke have været et brugeligt Redskab for Herren, hvem denne kunde benytte til at kundgjøre sin Villie og opreise en udvalgt Sæd paa Jorden. Abraham havde været tro i en Række Lidelser og Prøvelser, og da Herren havde seet hans Retfærdighed og Standhaftighed i flere Aar, ansaae han ham for værdig til Ophøielse, hvorfor han sagde til ham: „Gak ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Huus, til det Land, som jeg vil give Dig. Og jeg vil gjøre Dig til et stort Folk, og velsigne Dig og gjøre dit Navn stort; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig; og dem, som forbande Dig, vil jeg forbande; og i Dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.“ Da Abraham kom til det bestemte Sted, viste Herren sig for ham og sagde: „Til din Sæd vil jeg give dette Land;“ og senere gjorde han en Pagt med ham, sigende: „Din Afkom haver jeg givet dette Land, fra Ægyptens Flod indtil den store Flod, den Flod Euphrat, de Keniter, og Kenisiter, og Kadmoniter, og Hethiter, og Pheresiter, og Rephaiter, og Amoriter, og Cananiter, og Girgasiter og Jebusiter.“ (1 Moseb. 15, 18.)

Dette Land blev givet Abraham og hans Sæd til evig Eie, og „Isaak og Jacob vare Medarvinger til den samme Forjættelse.“ Landet blev deelt mellem de tolv Israels Stammer, men paa Grund af deres Ugudelighed bleve de siden uddrevne derfra og adspredte over hele Jorden. Før deres Adspredelse beredte Forsynet et Opholdssted for en Levning paa dette Fastland (Amerika), for at kunne opreise sig en reen Sæd, og Lehi og hans Familie, tilligemed Ismael, førtes derfor af Herren til dette Land. Der blev uden al Tvivl ogsaa sørget for mange Andre; saaledes bleve f. Ex. de ti Stammer førte til et fjernt Land, hvor aldrig Nogen havde boet, og hvor de skulde være indtil de sidste Tider; da skulde de atter vende tilbage, ifølge Herrens Ord, og blive een Nation med Juda „paa Israels Bjerge; og een Konge skal være over dem Alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk.“ At der dengang fandtes Levninger af Israels Huus er indlysende af Apostelen Pauli Ord; thi da han skrev til Romerne, som vare Hedninger, og belærte dem om deres Forhold til Gud, sagde han, at Jøderne bleve afbrudte formedelst Vantro, og at de, Romerne, stode ved Troen. Han formaner dem til ikke „at rose sig mod Grenene“ af den gode Grund, at „I bære ikke Roden, men Roden bærer Eder,“ og endskjøndt Judæ Huus dengang var sin Undergang nær, var dog ikke alt Israels Huus bleven udslettet, ei heller vare Forjættelserne til Fædrene blevne glemte, thi Gud sagde, han vilde indpode dem paany. Judæ Huus var kun een Green af Israels Huus, medens der var mange Grene, som ikke bleve afbrudte; thi, siger Paulus, „ere nogle af Grenene afbrudte, og er Du, en vild Olieqvist, indpodet iblandt dem og bleven meddeelagtig i Olietræets Rod og Fedme, da roes Dig ikke imod Grenene (som endnu ere tilbage); men dersom Du roser Dig, da bærer Du ikke Roden, men Roden Dig.“

Af Ovenstaaende sees, at der var andre Grene af Israels Huus, som ikke vare afbrudte paa den Tid, Apostelen omtaler, og istedetfor at Hedningerne eiede Riget og Herredømmet, som Nogle formodede, vare de kun indpodede som en vild Olieqvist iblandt de naturlige Grene og vare med dem deelagtige i Olietræets Rod og Fedme.

Herren bar faderlig Omsorg for alt dette, og før han ødelagde eller afbrød een Deel af Israels Huus, tog han passende Forholdsregler for deres Sæds Forplantelse og Ordinantsernes Overdragelse til andre Grene. Dette er smukt fremstillet i Parablen om Olietræet, Mormons Bog, Side 124.

„Og det skete, at Viingaardens Herre gik hen, og han saae, at hans Olietræ begyndte at visne; og han sagde: Jeg vil beskjære det, og grave om det, og pleie det, at det maaskee kan fremskyde unge, spæde Qviste og ikke uddøe. Og det skete, at han beskar det, og gravede om det, og pleiede det, ligesom han havde sagt. Og det skete efter mange Dage, at det begyndte lidt at fremskyde unge, spæde Grene; men see, Stammens Top begyndte at døe bort. Og det skete, at Viingaardens Herre saae det, og han sagde til sin Tjener: Det bedrøver mig, at jeg skulde miste dette Træ, derfor gaa og tag Qvistene af et vildt Olietræ, og bring dem hid til mig; og vi ville afhugge disse Hovedgrene, som have begyndt at bortvisne, og vi ville kaste dem i Ilden, at de maae opbrændes. Og see, siger Viingaardens Herre, jeg borttager mange af disse unge og spæde Qviste, og jeg vil indpode dem, hvorsomhelst jeg vil, ligemeget om og Roden af dette Træ bortdøer, kan jeg dog bevare mig Frugten deraf; derfor vil jeg borttage disse unge og spæde Grene og indpode dem, hvor-

somhelst jeg vil. Tag Du Qvistene af det vilde Olietræ og pod dem ind istedetfor dem; og disse, som jeg har hugget af, vil jeg kaste i Ilden og opbrænde, at de ikke skulle være til Besvær i min Viingaard.

„Og det skete, at Viingaardens Herres Tjener gjorde efter Viingaardens Herres Ord og indpodede Qvistene af det vilde Olietræ. Og Viingaardens Herre foranstaltede, at der skulde graves om det, og at det skulde beskjæres og pleies, og sagde til sin Tjener: Det bedrøver mig, at jeg skal miste dette Træ; og for at jeg maaskee kunde bevare Rødderne deraf, saa at de ikke uddøe, og for at jeg kan bevare dem til mig selv, derfor har jeg gjort dette. Gaa derfor hen, tag Vare paa Træet, og plei det efter mine Ord. Og disse vil jeg sætte i den nederste Deel af min Viingaard, hvorsomhelst jeg vil, det vedkommer ikke Dig; jeg gjør det for muligen at kunne bevare mig de naturlige Grene af Træet; saa og at jeg kan opbevare Frugt deraf til Aarstiden, til mig selv; thi det bedrøver mig, at jeg skulde miste dette Træ og Frugten deraf.

„Og Viingaardens Herre gik sin Vei, og skjulte de naturlige Grene af det gode Olietræ i de nederste Dele af Viingaarden, nogle i een og nogle i en anden, efter sin Villie og sit Tykke. Og det skete, at en lang Tid gik hen, og Viingaardens Herre sagde til sin Tjener: Kom, lader os gaae ned i Viingaarden, at vi kunne arbeide i Viingaarden.

„Og det begav sig, at Viingaardens Herre, tilligemed Tjeneren, gik ned i Viingaarden for at arbeide. Og det skete, at Tjeneren sagde til sin Herre: See! see her; betragt Træet. Og Viingaardens Herre saae og skuede Træet, i hvilket de vilde Olieqviste vare blevne indpodede; og det var udsprunget og begyndte at bære Frugt. Og han saae, at det var godt, og Frugten deraf var liig den naturlige Frugt. Og han sagde til Tjeneren: Grenene af det vilde Træ have modtaget Rodens Vædske, saa at Roden deraf har frembragt megen Kraft; og formedelst den megen Kraft fra Roden af, have de vilde Grene frembragt god Frugt; og dersom vi nu ikke havde indpodet disse Grene, da vilde selve Træet være uddød. Og nu see, jeg skal opbevare megen Frugt, som Træet har frembragt, ja, Frugten deraf skal jeg opbevare til Aarstiden, til mig selv.

„Og det skete, at Viingaardens Herre sagde til Tjeneren: Kom, lader os gaae til den nederste Deel af Viingaarden, og see om de naturlige Grene af Træet ikke ogsaa have frembragt megen Frugt, at jeg maa opbevare af Frugten deraf til Aarstiden, til mig selv. Og det begav sig, at de gik hen, hvor Herren havde skjult de naturlige Grene af Træet, og han sagde til Tjeneren: Betragt disse; og han saae den første, at den havde frembragt megen Frugt; og han saae ogsaa, at den var god. Og han sagde til Tjeneren: Tag Frugten deraf og opbevar den til Aarstiden, at jeg man bevare den til mig selv; thi see, sagde han, denne lange Tid har jeg pleiet det, og det har frembragt megen Frugt.

„Og det skete, at Tjeneren sagde til sin Herre: Hvorledes kom Du til at plante dette Træ her, eller denne Green af Træet? Thi see, det var den magreste Plet i hele Viingaarden. Og Viingaardens Herre sagde til ham: Raad mig ikke; jeg vidste, at det var en mager Plet Jord, derfor sagde jeg til Dig, at jeg har pleiet det i lang Tid; og Du seer, at det har frembragt megen Frugt.

„Og det skete, at Viingaardens Herre sagde til sin Tjener: See her; see, jeg har plantet en anden Green af Træet ligesaa; og Du veed, at denne Plet Jord var mere mager end den første. Men be-

tragt Træet; jeg har pleiet det i al denne Tid, og det har frembragt megen Frugt; derfor indsank den og bevar den til Aarstiden, at jeg maa bevare den til mig selv.

„Og det skete, at Viingaardens Herre sagde atter til sin Tjener: See her, og betragt en anden Green, hvilken jeg ogsaa har plantet; see, jeg har pleiet den ogsaa, og den har frembragt Frugt. Og han sagde til Tjeneren: See her, og betragt den sidste; see, denne har jeg plantet i en god Plet Jord; og jeg har pleiet den i al denne Tid, og ikkun en Deel af Træet har frembragt god Frugt, og den anden Deel af Træet har frembragt vild Frugt; see, jeg har pleiet dette Træ ligesom de andre."

Af Ovenstaaende sees klarlig, at der var andre Grene af Israels Huus, hvilke stode under Herrens specielle Varetægt, og for at kunne bevare sig en reen Sæd, tog han disse unge, spæde Skud af Hovedstammen, før den var aldeles fordærvet, og plantede dem paa forskjellige Steder i sin Viingaard, hvor han opelskede dem med megen Omhu, at de muligen kunde bære ham god Frugt. Der er eet eiendommeligt Træk ved denne Huusholdning, nemlig at disse Qviste vare „skjulte" i Viingaarden og følgelig ikke almindelig kjendte af Menneskene.

Dette maa altsaa tjene som Undskyldning for den almindelige Mening, at Judæ Huus eller Jøderne vare de eneste Repræsentanter for Guds Rige paa Jorden, og at Riget, da det toges fra dem og gaves til Hedningerne, ene tilhørte sidstnævnte, samt at Israels Huus havde tabt Guds Velsignelser for evigt og alene kunde annamme Frelse ved Hedningerne. Denne Mening gjorde sig gjeldende blandt Romerne i Pauli Dage, og af denne Grund tilskrev han dem om dette Emne og viste dem, at de havde erholdt alle deres Velsignelser ved Jøderne, og om ogsaa Jøderne vare afbrudte og Hedningerne indpodede, bare de dog ikke Roden, men Roden dem, og at de, istedetfor at være Roden eller Hovedgrenene, kun vare „en Podeqvist af et vildt Olietræ," som var bleven indpodet i den gamle Stamme — deres Væxt var altsaa afhængig af denne; de vare „indpodede blandt Grenene, og deeltoge med dem i Olietræets Rod og Fedme."

De Grene, som bleve afskaarne af Hovedstammen, skjultes paa forskjellige Steder i Viingaarden, nogle eet Sted, andre et andet. De ti Stammer førtes til et Land, hvor intet Menneske havde boet, og hvorfra de skulle vende tilbage i de sidste Tider.

Lehi og hans Familie tilligemed Flere kom til Amerika, hvor de dyrkede den sande Gud; og der var andre Grene foruden dem, efter Parablens Sigende saavel som efter Frelserens Ord, da han samtalede med sine Disciple paa dette Fastland (Amerika): „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at jeg har andre Faar, som ikke ere af dette Land, ei heller af Jerusalems Land, ei heller i nogen Deel af det Land rundt omkring, hvor jeg har været for at prædike. Thi de, om hvilke jeg taler, ere de, som ei endnu have hørt min Røst, ei heller har jeg nogen Tid aabenbaret mig selv for dem. Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaae til dem, og de skulle høre min Røst og blive regnede blandt mine Faar, at der maa blive een Hjord og een Hyrde; derfor gaaer jeg hen og viser mig for dem." (Mormons Bog, Side 471.)

Der opdagedes endeel Israeliter i Thibet i det Indre af China for nogle Aar siden, hvilke stode paa et temmelig høit Kulturtrin. Om disse vare en af de Grene, der sigtes til, er ikke for os at sige; vist er det imidlertid, at de findes etsteds, ifølge baade Bibelens og Mor-

mons Bogs Vidnesbyrd. Der er ogsaa Nogle af Israels Huus paa Øerne i det Stille Hav, thi Herren siger i Mormons Bog, Side 109: „Jeg befaler alle Mennesker, baade i Østen og i Vesten, i Norden og i Syden, og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi udaf Bøgerne, som skulle skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gjerninger, efter det, som strevet er. Thi see, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Huus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det." Overeensstemmende hermed siger Esaias; „Og det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Assyrien, og af Ægypten, og af Pathros, og af Morland, og af Elam, og af Sinear og af Hamath, og af Øerne i Havet." Ifølge disse Vidnesbyrd kan der altsaa ingen Tvivl være om, at der jo er en Levning af Israels Huus et eller andet Sted paa Øerne i det Stille Hav, thi hvis der ikke findes Israeliter der, kunne de heller ikke komme derfra.

Vi have nu fundet flere af de Skjulesteder, hvor Grenene af Israels Huus bleve forvarede. De ti Stammer ere skjulte; Nephiternes Historie var ukjendt for Verden til for kort siden; Chinesernes Mistroiskhed mod alle Fremmede har været en uovervindelig Skandse for den lille Flok af Israel i Thibet og Buchariet, og de, som ere paa Øerne i det Stille Hav, ere fremdeles ukjendte — Alle ere blevne skjulte for Verden, hvilket var efter Forsynets Styrelse til Forfremmelse af Guds Hensigter, ifølge Mormons Bogs Vidnesbyrd, Side 472, hvilket vi her ville anføre:

„Og nu skete det, at da Jesus havde talet disse Ord, sagde han til de Tolv som han havde udvalgt: I ere mine Disciple; og I ere et Lys for dette Folk, som er en Levning af Josephs Huus. Og see, dette er Eders Eiendomsland, og Faderen har givet Eder det. Og aldrig har Faderen befalet mig, at kundgjøre det for Eders Brødre i Jerusalem; ei heller har Faderen nogensinde befalet mig, at kundgjøre dem om de andre Stammer af Israels Huus, hvilke Faderen har ført bort ud af Landet. Dette befalede Faderen mig, at jeg skulde kundgjøre dem: at jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det mig ogsaa at føre frem, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde. Men paa Grund af Haardnakkethed og Vantro forstode de ikke mit Ord; derfor befalede Faderen mig, ikke at sige Mere om dette til dem. Men sandelig siger jeg Eder, at Faderen har befalet mig, og jeg kundgjør Eder det, at I bleve adskilte fra dem for deres Uretfærdigheds Skyld; og det er for deres Uretfærdigheds Skyld, at de Intet vide om Eder. Og sandelig siger jeg Eder atter, at de andre Stammer har Faderen skilt fra dem; og det er paa Grund af deres Uretfærdighed, at de Intet vide om dem. Og sandelig siger jeg Eder, at I ere de, om hvilke jeg sagde: jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre frem, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde. Og de forstode mig ikke, thi de troede, at det var Hedningerne; thi de forstode ikke, at Hedningerne skulde omvendes ved deres Prædiken; og de forstode mig ikke, at jeg sagde: de skulle høre min Røst; og de forstode ikke, at Hedningerne ikke skulde til nogen Tid høre min Røst; at jeg ikke skulde aabenbare mig for dem, uden ved den Hellig-Aand. Men see, I have baade hørt min Røst og seet mig; og I ere mine Faar, og I ere reg-

nede blandt dem, som Faderen har givet mig. Og sandelig, sandelig siger jeg Eder, at jeg har andre Faar, som ikke ere af dette Land, ei heller af Jerusalems Land, ei heller i nogen Deel af det Land rundt omkring, hvor jeg har været for at prædike. Thi de, om hvilke jeg taler, ere de, som ei endnu have hørt min Rost, ei heller har jeg nogensinde aabenbaret mig selv for dem. Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaae til dem, og de skulle høre min Rost og blive regnede blandt mine Faar, at der maa blive een Hjord og een Hyrde; derfor gaaer jeg hen og viser mig for dem. Og jeg befaler Eder at skrive disse Taler, efterat jeg er gaaet bort, at om det saa skal være, at mit Folk i Jerusalem, de, som have seet mig og været med mig i min Betjening, ikke beder Faderen i mit Navn, at de maae erholde Kundskab om Eder ved den Hellig-Aand, som og om de andre Stammer, om hvilke de Intet vide, at disse Taler, som I monne skrive, kunne blive bevarede og aabenbarede for Hedningerne, at ved Hedningernes Fylde det Overblevne af deres Sæd, som skal vorde adspredt paa Jorden, paa Grund af deres Vantro, maae blive bragte ind, eller maae blive bragte til Kundskab om mig, deres Gjenløser."

Af alt det Foregaaende sees klarlig, at Gud har havt en stor Plan at udføre med Hensyn til Menneskenes Børn; at han, for at udføre denne Plan, bestandig har samlet sit Folk til eet Sted; at denne Indsamling skete i et dobbelt Øiemed: for det Første for at befordre de Helliges timelige Beqvemmelighed, Lyksalighed og Udvikling; og for det Andet til fremtidig Frelse og Ophøielse for dem og deres Afkom. Hvad Verdens Mening end monne være om dette Punkt, er det et uomstødeligt Factum, som de hellige Skrifter tilfulde stadfæste, at Gud ikke alene i de forskjellige Tidsaldere samlede sine Børn sammen og helligen velsignede dem, men at han til Forbandelse lod dem adspredes.

Da Noæ Børn vare indsamlede, vare de velsignede af Gud; men da de henfaldt til Synd og begyndte at bygge Babels Taarn, blev deres Sprog forvirret og de selv adspredte over hele Jorden, for at de ikke ved deres Forbliven paa et Sted skulde kuldkaste Guds Planer.

Da Herren udtalte Velsignelser og Forbandelser over de Lydige og Ulydige (see 5 Moseb. 28.), var een af de største Velsignelser, at de skulde boe i Fred i deres Land: „Herren skal byde Velsignelsen at være hos Dig i dine Lader og i alt det, som Du udrækker din Haand til; og han skal velsigne Dig i det Land, som Herren din Gud giver Dig. Herren skal opreise Dig sig til et helligt Folk, saasom han haver svoret Dig, naar Du holder Herren din Guds Bud og vandrer i hans Veie." I Modsætning hertil siger han, at han vil forbande dem, der overtræde hans Love, ved at adsprede dem: „Og det skal skee, at ligesom Herren glædede sig ved at gjøre vel imod Eder og at formere Eder, saaledes skal Herren glæde sig over at fordærve Eder og ødelægge Eder; og I skulle udryddes af Landet, hvor I komme hen til at eie det. Og Herren skal bortsprede Eder blandt alle Folk fra den ene Jordens Ende til den anden." Ezechiel siger, idet han taler om den samme Gjenstand: „Og Alle, som ere trindt omkring ham, hans Hjælpere og alle hans Hære, vil jeg bortstrøe for alle Veir, og uddrage Sværdet efter dem. Saa skulle de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg adspreder dem blandt Hedningerne og bortstrøer dem i Landene." (12, 14.)

En af Israels Huses største Velsignelser i de sidste Dage er, at Gud vil „samle dem fra Nationerne" og føre dem tilbage til deres gamle Besiddelser, at

Jerusalem skal blive opbygget paa sit tidligere Sted, og at Joderne skulle boe i deres eget Land. Det er endnu den Dag i Dag Jodernes Haab, at „Gud vil være Zion naadig, og ihukomme de Adspredte af Jacob." I Ezechiels Propheti findes Følgende herom: „Saa vist jeg lever, siger den Herre, Herre, jeg vil regjere over Eder med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder fra Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand, og med en udstrakt Arm, og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken i Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre, Herre. Og jeg vil lade Eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder med Pagtens Baand. Og jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræde imod mig, jeg vil udføre dem af det Land, som de boe som Fremmede udi, og Ingen af dem skal komme til Israels Land. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren. Og I af Israels Huus! saa sagde den Herre, Herre: Gaaer da hver efter sine stygge Afguder, tjener dem og herefter, om I ikke ville høre mig; og I skulle ikke ydermere besmitte mit hellige Navn med Eders Gaver og med Eders stygge Afguder; thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høie Bjerg, siger den Herre, Herre, der skal alt Israels Huus, alle de i Landet, tjene mig; der vil jeg have Behagelighed til dem, og der vil jeg spørge efter Eders Opløftelse og det Første af Eders Gaver, med alle de Ting, som I hellige. Jeg vil have Behagelighed til Eder for den søde Lugts Skyld, naar jeg udfører Eder fra Folkene og sanker Eder af Landene, i hvilke I ere adspredte, og jeg vil helliggjøres i Eder for Hedningernes Øine. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg fører Eder til Israels Land, til det Land, over hvilket jeg opløftede min Haand, at give Eders Fædre det." (20, 33-42.)

Esaias saae i et prophetisk Syn den samme store Begivenhed. Han siger: „Og paa den samme Dag skal der være Isai' Rod, som skal staae som Banner for Folket; efter den skulle Hedningerne spørge, og hans Rolighed skal være herlig. Thi det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Assyrien, og af Ægypten, og af Pathros, og af Morland, og af Elam, og af Sinear, og af Hamath, og af Øerne i Havet. Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra Jordens fire Hjørner." (11, 10-12.)

Det er overflødigt at anføre alle de Skriftsteder, som omhandle dette Emne. Indsamlingens Princip er saa klart fremstillet i de aabenbarede Sandheder, at selv den meest overfladiske Læser maa forstaae det, og det maa i Sandhed være egensindig Blindhed, om Nogen ikke kan fatte det.

Som allerede sagt, det er ikke blot Jøderne, som skulle indsamles, men ogsaa andre Nationer ville samles, for at fremme Guds Hensigter og opfylde Forjættelserne til Fædrene. Herren vil sende „Fiskere, og de skulle fiske dem, og derefter vil han sende Jægere, og de skulle jage dem fra alle Bjerge og fra alle Høie og ud af Hulerne i Klipperne." Guds Udvalgte skulle samles fra de fire Veir; de skulle komme paa Muuldyr, i Bærestole, paa Kameler og paa Tharsis' Skibe, og naar Herren grundfæster Zion, „skulle Folkene samles tilsammen og Rigerne tjene ham." Zion vil blive grundfæstet med Retfærdighed, og alle Nationer skulle flokkes til den.

I Millenniet ville de Hellige have deres Indsamlingssted, og naar Satan lades løs og Gog og Magog gaae frem til Kamp, skulle de finde de Hellige i en Stad, og de skulle „omringe de Helliges Leir og den elskede Stad." Naar det nye Jerusalem nedstiger fra Himmelen, skulle vi finde Guds Folk inden i den; men Troldkarlene, Skjørlevnerne, Manddraberne, Løgnerne, osv. skulle staae udenfor Murene, og naar Jorden er bleven renset og bliver celestial, vil den være et skikket Opholdssted for celestiale Væsener — eller med eet Ord: de Retfærdige skulle samles til eet Sted og blive Enebesiddere af den fornyede Jord, medens de Ugudelige maae gaae til deres eget Sted, indtil deres Straffetid er udløbet. Saaledes vil den rensede, celestiale Jord blive Bolig for et reent og helligt Folk, der er fri for Trængsel, Sorg og Død, og som skal erholde Throner, Fyrstendømmer og Magter for Guds og Lammets Aasyn evindelig.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Med nærværende Nummer ender 10de Aargang af „Stjernen," og vi ere vor himmelske Fader meget taknemmelige for hans Aands Bistand i Valget af saadanne Emner, der vare bedst skikkede til at opmuntre og opbygge de Hellige og oplyse de Oprigtige, som maatte søge efter Sandheden. Vi have altid bestræbt os for at være til Gavn for vore Medmennesker ved at belære dem om den himmelske Sandhed, saa at det Mørke, som indhyller Folket, kunde begynde at adspredes, saa Lys og Kundskab kunde forjage al Tvivl og Vildfarelse, og at de fordærvelige Traditioner, som vi have nedarvet fra Fædrene, kunde blive fremstillede i deres rette Belysning og forkastede som unyttige. Maatte Sandhedens milde Straaler optøe de Oprigtiges Hjerter, der ere stivnede under den lange Vinternat, som har hvilet over Jorden, saa den sande Glæde kunde tage Bolig hos dem og Troen paa den Herre Jesum Christum befæstes mere og mere paa Jorden og bevirke en saadan gjennemgribende Omvendelse, som Saliggjørelsens Evangelium udkræver, hvorved Forjættelsens Hellig-Aand kunde tildeles Menneskenes Børn i større Maal end hidindtil, saa de kunde ledes af den i alle deres Foretagender, og faae Kraft til at overvinde ethvert Onde, enhver Synd, og føres til evig Frelse og Ophøielse i Guds Rige.

Vi ville ligeledes udtrykke vor Taknemmelighed til vore Medarbeidere i Præstedømmet for deres Nidkjærhed i Udbredelsen af det trykte Ord og Udførelsen af alle andre Pligter, henhørende til deres høie og hellige Kald som Herrens Tjenere. Ved Eders Flid er „Stjerne"-Subscribenternes Antal i indeværende Aar bleven forøget med 500, hvilket i det Hele udgjør 2,500, og desuden er en ikke ubetydelig Mængde andre Skrifter og Bøger bleven afsat, hvilket Alt vil tjene til Herrens mægtige Gjernings Fremme paa Jorden. Præstedømmets Arbeide har i Sandhed ikke været forgjeves, thi over 500 Sjæle ere blevne tillagte Kirken i det sidste Qvartal, uagtet den travle Aarstid, især for Landbefolkningens Vedkommende.

Naar vi kaste et Blik tilbage paa det henrundne Aar og betragte de forskjellige

Omstændigheder, hvorunder vi have arbeidet, see vi, at Meget er bleven udrettet, endskjøndt kun Lidt i Forhold til hvad der kan gjøres paa andre Tider af Aaret. Den travle Høsttid er nu snart forbi, og den bedste Tid for Missionairerne at virke i begynder. Brødrene, som arbeide i Viingaarden, ville vi raade til at være vise i sin Optræden, thi man kan ikke, som nogle ivrige Begyndere undertiden troe, tage en Landsby eller to ad Gangen med Storm, eller tvinge Folk til at adlyde Evangeliet. Søger at være i Besiddelse af Guds Aand og fremsætter Sandhedens Grundsætninger paa en blid og sagtmodig Maade for de Oprigtige, og undgaaer unyttige Disputer med dem, som ved enhver Leilighed og ethvert Middel ville spærre Eder Adgangen til den Hjord, som de falsteligen kalde sig Sjælesørgere for. Der levede en lignende Klasse Mennesker paa Christi Tid, som tillukkede Himmeriges Rige for Menneskene; selv ville de ikke gaae ind, og dem, som ville gaae ind, tillade de det ikke. Alle Eders Bestræbelser paa at omvende den Slags Mennesker ere spildt Møie, thi hvad de forkynde, forkynde de kun for Vinding og Ære, istedetfor at være Jesu ydmyge Efterfølgere. Om virkelig et saa mærkværdigt Tilfælde skulde indtræffe, at et saadant Individ vilde adlyde Evangeliet, da underviis ham i al Sagtmodighed om Frelsens Plan; men anvender hellere Eders Evner og Tid blandt de Oprigtige af Hjertet, som søge efter Sandheden, da disse ere mindre indviklede i Løgnens og Vildfarelsens Væv og lettere kunne see Evangeliet i dets rette Lys. Sætter et følgeværdigt Exempel for Enhver, Brødre, og underviser Folket om Herrens Gjerning i de sidste Dage ved Aandens Bistand, saa Mange kunne komme til Sandheds Erkjendelse. Og de Hellige ville vi paalægge at efterleve deres Religion, saa at Reenhed og Hellighed kan udmærke deres Tale og Handlinger i det daglige Liv, saa at Orden og Fred kan udbrede sig i deres Hjem, samt at de med sikkre Trin kunne nærme sig det herlige Maal, som er henlagt for enhver Trofast.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Febr. 1839. (Fortsat fra Side 367.)

Committeen, som var bleven udnævnt til at besørge de Fattiges Udvandring af Staten Missouri, nemlig William Huntington, Charles Bird, Alanson Ripley, Theodore Turley, Daniel Shearer, Shadrach Roundy og Jonathan H. Hale, samledes samme Dags Aften i Theodore Turleys Bolig og organiseredes ved at vælge William Huntington til Ordfører, Daniel Shearer til Kasserer og Alanson Ripley til Skriver, samt gjorde nogle nødvendige Forberedelser til Iværksættelsen af deres Hverv. Præsident Brigham Young fik 80 Underskrifter paa ovennævnte Document den første Dag og 300 den næste.

Torsdagen den 31te. Mr. Turners Bill af 16de dennes vedtoges i Senatet. Jeg sendte de Fattige en Forskrivning paa 100 Dollars fra Fængslet til Hjælp i deres Nød.

Fredagen den 1ste Februar.

Committeen samledes efter Bestem-

melse i Theodore Turleys Bolig. John Smith fungerede som Ordfører, Elias Smith som Skriver. Forsamlingen kaldtes til Orden af Ordføreren.

Foreslaaet og vedtaget, at Pagten, som blev indgaaet i forrige Møde, bliver oplæst af Skriveren, hvilket skete.

Ordføreren opfordrede derpaa de Tilstedeværende at udtale sig om den foreliggende Sag.

Vedtaget, at Committeens Antal forøges til Elleve, hvorpaa Følgende valgtes: Elias Smith, Erastus Bingham, Stephen Markham og James Newberry.

Flere af Committeens Medlemmer talte om det vanskelige Hverv, som paahviler dem, og opmuntrede Enhver til efter bedste Evne at staae dem bi i Udførelsen af deres Pligter.

Ældsterne Taylor og Young talte med Varme om Nødvendigheden af Enighed i Udførelsen af vore Resolutioner og formanede Brødrene til at være vise ved Salget af deres Eiendomme.

John Smith,
Ordfører,
Elias Smith,
Skriver.

De samledes atter om Aftenen i Th. Turleys Huus. Alanson Ripley afslog at gjøre Tjeneste som Skriver, hvorfor Elias Smith beskikkedes i hans Sted.

Vedtaget, at sørge først og fremmest for Udfrielsen af Præsidentskabets og de øvrige Arresteredes Familier.

Flere af Committeen afgave Rapport om hvad de havde udrettet for at løse deres Opgave. Ældste John Taylor var tillige bleven beskikket til at besøge Kirkens Grene ved Log Creek og øvre Goose Creek, og aflagde Rapport om sin Mission.

Vedtaget, at Charles Bird bliver beskikket til at reise ned til Mississippi Floden og sørge for Oplagssteder til Mais for de Hellige paa Veien, samt at gjøre Contract om Færgeløn, osv.

Mandagen den 4de. Mr. Turners Bill af 16de Januar fremlagdes til første Oplæsning; men Mr. Wright foreslog, at Billen bliver henlagt indtil førstkommende 4de Juli, og da Mr. Primm tog et Votum i denne Anledning, blev den henlagt med en Majoritet af Elleve, hvilket Mange betragtede som en Billigelse af alle de Forurettelser, de Hellige havde været Gjenstand for i denne Stat.

Den 6te og 7de var Committeen samlet. Stephen Markham reiste til Illinois med min Hustru og mine Børn; ligeledes Jonathan Holmes med Hustru.

I indeværende Maaned afholdtes Conference i Quincy, hvoraf Følgende er et Udtog:

„De Sidste-Dages Hellige samledes til Conference i Byen Quincy i Februar 1839 for at overveie Nødvendigheden af, at Kirken nedsætter sig paa eet eller andet Sted. Broder Marks valgtes til Præsident og Robert B. Thompson til Skriver.

„Efter Opfordring gjorde Ældste Green Forsamlingen bekjendt med Hensigten med Mødet og sagde, at en Herre havde gjort et liberalt Tilbud af omtrent tyve tusind Acres Land, beliggende mellem Floderne Mississippi og Des Moines, for to Dollars pr. Acre, betalbare i tyve Aarsterminer uden Renter; at en Committee havde besigtiget Landet og givet en gunstig Beretning om samme, og ansaae det for at være i enhver Henseende skikket som Nedsættelsessted for Kirken.

„Broder Rogers, som var Medlem af Committeen, der havde taget Landet i Øiesyn, gjorde nogle Bemærkninger angaaende samme.

„Præsident Marks fremstod og sagde, at han var fuldkommen tilfreds med Handelen, hvis det var Herrens Villie, at vi

atter skulde samle os; men af den Omstændighed, at vi vare blevne fordrevne Gang efter Gang, var han næsten tilbøielig til at troe, at det vilde være uviist at gjøre saa. Han haabede, Brødrene vilde udtale sig i denne Sag, og Herren vilde udentvivl tildele dem sin Aand.

„Broder Barlow antog, at vi vare blevne adspredte, som Følge af at vi ikke havde handlet efter det givne Mønster.

„Broder Mace talte for en øieblikkelig Indsamling.

„Biskop Partridge talte derefter i denne Sag og troede ikke, det var gavnligt at samles under nærværende Omstændigheder, men antog det var bedre at sprede sig i forskjellige Retninger og virke for de Fattige, hvilket vilde finde Naade for Herrens Øine.

„Dommer Higbee sagde, at han havde været meget gunstig stemt for Indsamlingen, men efter Biskoppens Bemærkninger havde han forandret sine Anskuelser.

„Flere af Brødrene talte om det foreliggende Emne, hvorefter det foresloges og eenstemmigt vedtoges, at det ikke var raadeligt at nedsætte sig paa omhandlede Sted for Nærværende.

„En Committee blev nedsat for at affatte en Indberetning til Regjeringen om vore Lidelser, samt en lignende til Borgerne."

Tirsdagen den 12te. Committeen sendte Brødrene Daniel Shearer og Erastus Bingham til Søster Murce for at undersøge hendes Trang. Ansøgninger om Hjælp vare indsendte fra Søster Morgan, L. Gardner, Jeremiah Mackleys Familie, Broder Forbush, Echoed Cheney, T. D. Tyler, D. McArthur, o. Fl.

Onsdagen den 13de. Voteret, at T. Turley beskikkes til at føre Overopsyn med de Trækdyr, der ere anskaffede til de Fattiges Forflytning, samt paasee, at de ere færdige til Reisen.

Torsdagen den 14de. Forfølgelsen rasede med saadan Bitterhed mod Ældste Brigham Young, paa hvem Præsidentskabet over de Tolv efter Thomas B. Marsh's Frafald hvilede, ifølge Aldersret, og hans Liv blev saa ivrigt efterstræbt, at han var nødt til at flygte. Han forlod Far West i Dag og begav sig paa Veien til Illinois.

Min Broder Don Carlos havde overrakt Pøbelen et Bønskrift om Hjælp til at føre vor Faders Familie ud af Missouri. Jeg veed ikke hvormeget han fik, men min Fader og Moder forlod Quincy i Dag med en Vogn og to Oxer.

Committeen discurrerede om Rigtigheden af at betale vor Gjeld i Clay County. Alanson Ripley blev opfordret til at besøge Advocat Barnet, som var i Byen, for at faae denne Sag ordnet. En Fuldmagt blev udfærdiget for de Brødre, som vare villige til at overlade deres faste Eiendomme til Dækkelsen af deres Gjeld, hvilken Fuldmagt bemyndigede Alanson Ripley til at være deres Fuldmægtig i saa Henseende, naar Enhver havde undertegnet samme. Dette var just ikke aldeles efter Committeens Mening, thi Committeen havde kun anmodet Broder Ripley om at raadføre sig med ovennævnte Advocat, for at faae nogle Oplysninger i dette Anliggende, uden at have yttret Noget om Ripleys Beskikkelse som Fuldmægtig for Nogen, uafhængig af alle Andre.

(Fortsættes.)

Velkomstsang

til Apostlerne A. Lyman og C. C. Rich.

Mel. „Vestu en broget Folkevrimmel."

Velkommen hid til Danmarks Sletter,
I Jesu Christi Sendebud,
Som Sidste-Dages Værk udretter
Og bringer Lys og Liv fra Gud!
Velkommen i vor Broderklynge
Og udi Søstres glade Flok;
Velkommen, jublende vi synge,
Som i Guds Fred har evig nok.

Nu ell've Aar henrandt fra Stunden,
Da Lyset først blev tændt i Nord;
Nu kneiser Kirken stolt paa Grunden
Af Aabenbarings faste Ord;

Men I, som taalte Dagens Hede
Og stred for os den første Strid,
O, vær velsignede, vi bede
I denne lykkelige Tid.

Saa ville vi da trøstig vandre,
Veiledt ved Eders vise Raad,
Indtil vi samles med de Andre,
Som øved Himlens store Daad —
Med Joseph, Hyrum, Pratt, de Kjære,
I Tusindaarets Herlighed,
Hvor Lammets Brud skal Kronen bære
Og føre Rettens Spir i Fred.

F. A. Hertz.

Advarsels Rost. Den i „Stjernen" Nr. 14 bebudede nye Oversættelse af dette Værk, hvis et tilstrækkeligt Antal Exemplarer blev reqvireret, er nu færdig fra Trykken, og skal blive tilstillet vore Bogagenter, naar vi faae de reqvirerede Exemplarer fra Bogbinderen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.